

[Indenrigsministeren.]

målet. Vi gør altså, hvad vi kan for at få etableret skolen i Odense, og jeg kan føje til, at vi for finansåret 1970-71 har reserveret 1/4 mill. kr. til løsning af denne opgave på Fyn, idet jeg er ganske enig i, at der er trang for disse skoler, hvad spørgeren også så rigtigt understregede.

Jørgen Peder Hansen: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret, selv om der ikke heri lå en ganske klar tilkendegivelse af, at vi kan se hen til fra en bestemt dato at få en skole oprettet på Fyn. Det er imidlertid efter min opfattelse tilfredsstillende at få at vide, at man arbejder så positivt med sagen.

Ministerens bemærkning om, at der på finansloven er afsat 250.000 kr., vil jeg tillade mig at forstå således, at man i ministeriet virkelig er interesseret i efter 1. april 1970 at forsøge at få oprettet denne skole på Fyn. Jeg vil gerne spørge: har jeg forstået ministeren ret?

Indenrigsministeren (Poul Sørensen): Det er opfattet ganske korrekt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Johan Nielsen* til ministeren for offentlige arbejder:

„Kan ministeren oplyse begrundelsen for post- og telegrafvæsenets afslag til sejlsportsfolkene på deres ansøgning om at få lov til at bruge nødsendere?“

Johan Nielsen: Baggrunden for mit spørgsmål til ministeren for offentlige arbejder er en henvendelse fra danske sejlsportsfolk til post- og telegrafvæsenet om at få lov at benytte en senderstyrke på 5 W og få en fast nødfrekvens, som man har det i Sverige, hvor man har en kanal 11A, som bliver aflyttet af lodserne døgnet rundt.

Da man fik afslag fra post- og telegrafvæsenet, henvendte formanden for min klub, Sundby Sejl-Forening, hr. Svend Larsen, sig til mig og spurgte, om jeg ikke kunne rejse spørgsmålet i folketinget. Han fandt det meningsløst, at svenske sejlsportsfolk

f. eks. i Øresund kan ligge side om side med os og benytte den føromtalt 5 W sender og kanal 11A, mens det er os forbudt at benytte den.

Jeg er fuldt enig med ham, og jeg tillader mig at understrege, at der ingen tvivl er om, at adskillige katastrofer ville være undgået, hvis man havde lov at benytte denne nødsender. Når man tænker på, at det offentlige ofrer 18,1 mill. kr. om året på redningstjenesten, foruden hvad der bliver ofret fra privat side, og når man tænker på alle de mange meningsløse drukneulykker, som måske for en del kunne være undgået, hvis man havde en effektiv nødsender, så forstår man ikke, at myndighederne ikke viser sig mere imødekommende, end de har gjort hidtil.

Derfor tillader jeg mig at spørge, om den højtærede minister kan oplyse begrundelsen for post- og telegrafvæsenets afslag til sejlsportsfolkene om at få lov at bruge nødsendere.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Der er jo en lang række tekniske enkeltheder at komme ind på, hvis jeg skulle give et udførligt svar. Jeg vil gerne sige, at post- og telegrafvæsenet netop i disse dage udsender et nyt cirkulære om anvendelsen af denne kategori radioanlæg, og jeg har fået to eksemplarer med, så der kan blive et til os hver bagefter. Der har været forhandlet i nogle år om dette, også med repræsentanter for Dansk Motorbaads Union.

Den danske radiotjeneste på kystradiostationer og herunder specielt udnyttelsen af nødfrekvenser er i nøje overensstemmelse med de for denne tjeneste gældende internationale regler og baseret på, at fartøjerne er radiomæssigt udstyret i overensstemmelse med disse regler. Det er baggrunden for, at post- og telegrafvæsenet hidtil har taget afstand fra at lade privatradioanlæg indgå i en egentlig nødtjeneste. Der synes at kunne være en vis risiko for, at propaganda for anvendelse af privatradio i både kan hæmme udbredelsen af det konventionelle radioudstyr i visse grupper af fartøjer, og man har derfor ikke ment at kunne imødekomme ønsket om anerkendelse af en kanal